

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

It Had to Be You

Jill Shalvis

Copyright © 2013 Jill Shalvis

Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,

New York, New York, SUA.

Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe

www.lira.ro/lirabooks.ro

Numai tu

Jill Shalvis

Copyright © 2019 Grup Media Lira

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHALVIS, JILL

Numai tu / Jill Shalvis;

trad.: Graal Soft - București: Lira, 2019

ISBN 978-606-33-3738-3

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JILL SHALVIS

Numai tu

Traducere din limba engleză

Elena Arhire

LITERA®
2019

capitolul 1

Unele lucruri sunt bătute în cuie: soarele răsare în fiecare dimineață, valurile vin și pleacă negreșit, iar o fată trebuie să se uite în oglindă înainte de o întâlnire, indiferent de obstacole. Cu acel scop, Ali Winters se urcă pe colacul de toaletă ca să se vadă pe de-a-ntregul în oglinda micuță din florăria în care lucra. Aplecându-se astfel încât să nu dea cu capul în tavanul jos, își studie atent imaginea. Nu era rău din față, hotări ea și se întoarse cu atenție ca să vadă cum arăta și din spate în rochia ei neagră vintage – adică luată dintr-un magazin de haine ieftine.

Nici din spate nu era rău.

Închisese Lucky Harbor Flowers cu o jumătate de oră în urmă ca să se pregătească pentru cea mai importantă seară de strângere de fonduri, unde sperau să obțină ultimii bani de care mai aveau nevoie pentru noul centru comunitar. Mai devreme, își petrecuse mai multe ore cu livrări și ca să decoreze primăria cu imense aranjamente florale, dar și ca să își aranjeze vasele de ceramică pentru licitație. Era încântată de seara ce o aștepta, iar Teddy întârzia.

Nimic neobișnuit. Iubitul pe care-l avea de patru luni nu ajungea niciodată la timp, dar era atât de fermecător, încât faptul că întârzia nu părea să conteze vreodată. Era grefierul orașului și, pe lângă faptul că era foarte iubit de toți cei care îl întâlneau, mai era și un tip foarte ocupat. Fusese însărcinat să se ocupe de finanțarea pentru noul centru comunitar, un angajament uriaș, așa că, cel mai probabil, uitase pur și simplu că îi promisese să vină să o ia. Cel puțin, așa spera.

Încă într-un echilibru precar, se mai privi o dată, chiar în clipa când se auzi brusc un ciocănit în ușa de la baie. Îndreptându-se dintr-odată, se lovi cu capul de tavan și aproape se răsturnă pe podea. Șuieră pe nerăsuflăte, apoi își puse o mână la cap și coborî cu grijă. Reușind să o facă fără să se sinucidă, îi deschise ușa șefului ei, Russell, proprietarul de la Lucky Harbor Flowers.

Russell avea vreo 35 de ani și era subțire ca o trestie, cu un păr blond țepos, ceea ce îl făcea să aibă cam aceeași înălțime cu ea: 1,65 metri – dar nu chiar. Purta pantaloni roșii strâmți și un tricou polo, în carouri albe și roșii, pe jumătate băgat în pantaloni. Acelea erau hainele lui preferate de golf, chiar dacă nu juca golf, pentru că nu îi plăcea să transpire. Ținea în fiecare mână câte o vază cu un aranjament floral frumos realizat.

Ali luă cele două aranjamente, ambele colorate și veșele și – dacă putea spune asta – la fel de frumoase ca vasele, care erau tot ale ei.

– Ce nu este în regulă cu imaginea asta? întrebă Russell.

– Hmm, sunt toate foarte frumoase?

– Corect, spuse Russell cu un zâmbet. Dar sunt și inutile. Nimeni nu le-a comandat, Ali.

– Da, dar o să arate fantastic în vitrină. O discuție pe care o aveau de multă vreme. O să-i atragă pe oameni, și, *atunci*, cineva o să le comande.

Russell suspină teatral. Florăria fusese a surorii lui, Mindy, până în urmă cu doi ani, când o cumpărase de la ea pentru ca sora lui să se mute la Los Angeles cu noul ei iubit.

– Scumpo, te plătesc să faci aranjamente florale pentru că nimeni din Lucky Harbor nu se pricepe mai bine. Îmi plac obiectele tale din ceramică și cred că ești un geniu creativ. Totodată cred și că geniul tău se یرهște complet pe cursurile pe care le predai la centrul

de bătrâni, dar asta este o cu totul altă poveste. Știi deja că mi se pare că oferi prea mult din tine celorlalți. Dincolo de inima ta mare și caldă, tu faci aranjamentele. Eu conduc afacerea.

Ali își mușcă limba ca să nu spună ce voia. Dacă i-ar fi ascultat ideile, afacerea lor ar fi crescut. Era absolut sigură.

– Și, că tot veni vorba despre magazin, continuă el, trebuie să stăm de vorbă la un moment dat, cât de curând. Hmm, poate vrei să-ți aranjezi coafura.

Ea își întoarse capul și se uită în oglindă. Of. Părul ei, foarte ondulat, avea nevoie să fie aranjat. Se ocupă numaidecât.

– Este mai bine?

– Oarecum, spuse Russell cu un zâmbet și puse florile jos, ca să se ocupe personal de părul ei. Unde îți este iubitul cel arătos cu care te-ai mutat?

Cu două luni în urmă, clădirea în care își avea apartamentul fusese programată pentru renovări serioase, iar Ali avusese nevoie de un loc în care să stea. Cu generozitate, Teddy se oferise să împartă cu ea casa lui. Așa era el: deschis, cald și generos. Și distractiv. În viața ei, nu avusese parte de prea multă distracție. Și apoi, mai era și mândria de a fi într-o relație adevărată și matură.

Așa că se mutase bucuroasă în casa lui închiriată, de pe plajă, și dintr-odată se trezise având pe tavă toate lucrurile pe care visase să le aibă – siguranță, securitate și stabilitate. Cele trei S-uri preferate ale ei.

– Teddy întârzie, spuse ea. Mă întâlnesc cu el direct acolo.

Russell o studie peste rama neagră a ochelarilor pătrați.

– Să nu-mi spui că Domnul Bunăciune te-a lăsat din nou baltă.

– Bine, nu-ți spun.

- La naiba! El oftă. Aștia sexy sunt cu toții niște ne-
 respect pentru oameni și căști

...merci pe care nu poți să te bazezi. O luă în brațe. Mă
 erti că m-am plâns de aranjamentele astea fabuloase?

- Desigur. Despre ce voiai să vorbim?

O umbră trecu peste chipul lui Russell, dar își lipi
 ute un zâmbet pe buze.

- Poate să aștepte. Hai, te duc eu la licitație! Vreau
 să ajung acolo înainte să se termine toate aperitivele
 bune.

- De unde știi că o să fie aperitive bune?

- Gătește Tara.

Tara Daniel Walker deținea, împreună cu surorile ei,
 localul B&B și era cel mai bun bucătar din district. Era
 limpede că merita să te grăbești pentru așa ceva.

Russell își conduse Priusul până acolo. Lucky Harbor
 era un orașel pitoresc de coastă din statul Washington,
 adăpostit într-un golf stâncos, cu Munții Olimpici în
 spate și Oceanul Pacific în față. Orașul în sine era un
 amestec straniu și eclectic de vechi și nou. De-a lungul
 străzii principale, se aliniau clădiri victoriene în culori
 pastelate, care găzduiau magazine drăguțe și un bar-res-
 taurant care se numea The Love Shack, alături de neces-
 sarele băcănie, poștă, benzinărie și magazin de bricolaj.
 Un debarcader lung înainta spre mare, iar pe plajă se
 aflau o cafenea care se numea Eat Me, o sală de jocuri,
 o gelaterie și o roată imensă.

Oamenii veneau la Lucky Harbor cu un scop clar:
 unii ca să o ia de la capăt și alții pentru peisajele super-
 be. Ali era una dintre cei care căutau un nou început.
 Localnicii erau temerari, rezistenți și, regulă generală,
 încăpățânați ca naiba. Ea avea din plin cele trei trăsă-
 turi, mai ales partea cu încăpățânarea.

Parcară în dreptul clădirii Primăriei, la capătul zonei
 comerciale, și găsiră locul plin ochi.

- Uită-te la toate podoabele astea, spuse Russell când
 intrară, părând amuzat. De fapt, uită-te la noi! Noi sun-
 tem absolut trăsnet, Dulceață.

- Asta este clar.

- Nu este rău pentru doi copii care au crescut într-un
 parc de rulote, nu?

Ali crescuse într-o zonă mai puțin plăcută din White
 Center, la vest de Seattle. Russell la fel, dar în Vegas,
 deși începuse să ducă o viață mai mult decât decentă pe
 la 20 de ani, ca imitator al lui Elvis. Cu vreo zece ani în
 urmă, se mutase la Lucky Harbor cu sora lui. De fapt,
 Ali nu locuise niciodată într-un parc de rulote, ci într-o
 magherniță dărăpănată de după cel de-al Doilea Răz-
 boi Mondial, ceea ce era probabil chiar mai rău. Lucky
 Harbor era o felie de viață dulce la care nici unul din ei
 nu visase.

- Nu este rău deloc, încuviință ea.

Intrară în salon, unde domneau rășetele nestăpânite,
 muzica și clinchetul de pahare. În treacăt, Ali îl surprin-
 se pe Teddy croindu-și drum prin mulțime, superb, ca
 de obicei în costum și cu zâmbetul lui de băiat bun, pe
 care îl folosea adesea. Părul lui de un castaniu-deschis
 era decolorat de soare, în urma weekendurilor petrecute
 jucând golf, pescuind, urcând pe munte sau având alte
 asemenea activități. Foarte activ și în formă, încercase
 orice aducea a distracție. Era unul dintre lucrurile care
 o atrăsese la el.

El o zări și îi zâmbi, iar inima lui Ali suspină numai
 uitându-se la el. Numea efectul acela Fenomenul Teddy,
 pentru că nu era vorba doar despre ea - toată lumea
 părea să reacționeze la fel.

Dar își dădu seama că el zâmbea, de fapt, la chelne-
 rița drăguță din spatele ei, care mai apoi se întoarse
 și intră direct în perete. Ali scutură din cap și sorbi
 din șampanie. Înțelegea. Era treaba lui să mulțumeas-
 că publicul. Și chiar știa cum să o facă pe o fată să se
 simtă cea mai frumoasă femeie dintr-o cameră plină
 de oameni.

Primarul Tony Medina urcă pe scenă și lovi ușor în
 microfon ca să atragă atenția tuturor celor prezenți.

Consilier financiar, era deja primar de doi ani, preluând poziția după ce fostul primar, Jax Cullen, se retrăsese din funcție ca să se concentreze asupra marilor lui iubiri: familia și tâmplăria.

- Bună seara, oameni din Lucky Harbor! strigă Tony. Vă mulțumesc mult că ați venit! Haideți cu toții să închinăm paharele pentru unicul și inegalabilul Ted Marshall, care a muncit nespus ca să strângă fondurile pentru noul nostru centru comunitar.

La spusele lui, mulțimea chiu și urlă, iar Russell se apropie de Ali.

- Și tu ai lucrat din greu. Unde sunt mulțumirile pentru tine?

- N-am nevoie de mulțumiri, spuse Ali - și chiar așa era. Fusesse un sprijin, ocupându-se de spălătoriile de mașini și de alte donații, ca să-l ajute pe Teddy din culise, acolo unde se bucura să și rămână.

- După cum știți, continuă Tony, consiliul local a promis să ofere aceeași sumă ca fondurile strânse astă-seară. Așadar, fără să spun prea multe, adăugăm un total de 50 000 de dolari la suma din seara asta.

Toată lumea aclamă bucuroasă.

Teddy urcă pe scenă alături de primar, ridicând o valiză foarte mare din aluminiu. Depusese eforturi considerabile ca să fie construit acel centru de recreere, iar acum proiectul era pe punctul să devină realitate. Părând în largul lui, zâmbi.

- Clădirea are undă verde, spuse el la microfon. Deschise valiza și arătă cei 50 000 de dolari, aranjați frumos în teancuri. Evident, veniseră direct de la bancă, pentru a fi arătați tuturor, dar mulțimea înghiți gălușca.

După ceremonie, Ali se duse să-l caute pe Teddy. Cineva trebuia să o ducă acasă, în plus că abia aștepta să-și vadă iubitul. Se plimbă prin sala mare, fără vreun rezultat, apoi, în cele din urmă, o luă pe coridor spre birouri, ca să verifice și acolo. Se vedea lumină pe sub

ușa biroului lui Teddy, dar, spre surprinderea ei, ușa era încuiată. Ridicând o mână spre clanță, încremeni când auzi dinăuntru geamătul scăzut și gutural al unei femei. Stai... nu se putea să fie...

Apoi, se auzi un geamăt mai profund.

Teddy.

Ali clipi nedumerită. Nu, nu putea să fie cu altcineva... în biroul lui...

- Oh, iubito, da, așa...

Era vocea pe care vorbea Teddy când făcea sex, iar lui Ali i se făcu foarte frig, apoi foarte cald, și își dădu seama că avea probleme mult mai mari decât să găsească pe cineva care să o ducă acasă.

Ali se trezi a doua zi dimineată, singură. Un Russell înțelegător o condusese acasă. În întuneric, se plimbase o vreme prin casa mare, fumegând toată.

Cum Teddy nu-și făcuse apariția, îl sunase pe cel care avea să devină în curând fostul ei iubit *de două ori*, dar el nu răspunsese și nu sunase înapoi. Totuși, acum avea un mesaj în așteptare:

Scumpo, lucrurile nu merg bine. Nu este vina ta. Ci doar a mea. Trebuie pur și simplu să fii singur acum. Apropo, chiria noastră s-a încheiat pe 31.05. Așa că nu-ți face griji, ești liberă să pleci de îndată.

Șocată, Ali privi lung mesajul. Nu își luase doza de cofeină, așa că nu-i funcționa creierul chiar la parametri normali, dar era sigură că tocmai se despărțise de ea - și că o lăsase fără casă.

Ali deschise calendarul din telefonul ei. Da. În ziua anterioară fusese 31 mai. Se întoarse înapoi în pat și privi lung în tavan, încercând să facă ordine în iureșul de emoții.

După câte auzise ea seara trecută și după ce surprinse fără să vrea, ~~chiar~~ avea nevoie să fie ea cea care părisea, nu cea părăsită.

- La naiba, șopti ea și se ridică.

„Ești liberă să pleci de îndată.“

Câtă mărinimie din partea lui. Și ce bine sublinia realitatea. Bărbații veneau și plecau. Acea era regula pentru femeile din familia Winters. Aproape că uitase că scopul vieții ei era să nu perpetueze acel model de viață, că trebuia să fie mai precaută.

Avea să-și amintească de acum încolo. Și, chiar dacă i-ar fi plăcut și stea locului și să pună la cale o moarte lentă și dureroasă pentru Teddy - și poate să se răsfețe cu o zi în fața televizorului și o pungă imensă de flori-cele -, avea treabă. Trebuia să revină la Primărie, să dea jos aranjamentele florale și să recupereze toate vasele ce nu se vânduseră în cadrul licitației.

Apoi se părea că era nevoie să își rezolve și problema locativă.

Încă uluită, făcu un duș, își puse niște blugi și un tricou și plecă. Casa închiriată pe care o împărțise cu Teddy se afla undeva pe stânci, la nord de port. Era într-o zonă izolată, unde nu era ușor de ajuns, dar nu era deranjată de drumul îngust sau că se îndepărta de cărarea umblată. Casa în sine era veche și cam scârțâia din toate încheieturile, dar era deosebită. Ali iubea și casa, și priveliștea, și, după o copilărie petrecută prin orașe zgomotoase, îi plăcea la nebunie să doarmă în sunetul valurilor care se loveau de stânci.

De obicei, dimineața devreme era momentul ei preferat din viața în Lucky Harbor. Rece și proaspăt, soarele abia se întrezărea pe deasupra munților abrupti, transformând oceanul într-un caleidoscop impresionant de lumină. La suprafață, apa era liniștită, o întindere ca sticla, ce reflecta cerul de deasupra. Un început nou-nouț. În fiecare dimineață.

Niciodată mai nou ca în dimineața aceea.

Parcă în fața Primăriei. Locul era închis, dar Gus, paznicul, o lăsă să intre. Mormăind ceva despre cum că trebuia să se întoarcă la ale lui, se făcu nevăzut, iar Ali se apucă să care singură aranjamentele florale grele din clădire și să le pună în camion. La fiecare drum, trebuia să treacă pe lângă biroul lui Teddy și, de fiecare dată, emoțiile - mai ales, furia - i se strângeau tot mai tare în piept. În familia ei, mama și sora ei erau iuți la mână. Dintotdeauna, Ali fusese mai curând ca o flacăra mocnită, dar, în dimineața aceea, ardea incandescent.

Când, în sfârșit, termină, se duse să-l caute din nou pe Gus și îl găsi, într-adevăr, foarte ocupat - stând relaxat și uitându-se la un meci de fotbal pe telefon. La vreo 30 de ani, peste un 1,90 și mare ca un tanc, Gus nu se mai bărbierise de anul trecut. Arăta ca un munte de om, al cărui loc era la o emisiune de pe *History Channel* în care să care bușteni - dacă ignorai pisicuța din palma lui mare.

- O, spuse Ali și se împlânzi. Ce dulce!

La auzul vocii ei, Gus tresări și, cu un chițait de fetiță, căzu de pe scaun. Continuând să țină atent în mână pisicuța nevătămată, el se uită urât la Ali.

- Doamne, Dumnezeuule, femeie, fă și tu niște zgomot data viitoare. Ai speriat-o de moarte pe Scumpete.

Scumpetea avea ochii întredeschiși de încântare.

- Da, observ, spuse Ali sec și se întinse să mângâie ghemul adorabil de blăniță. Îmi dau seama și cât de tare vă spetiți voi aici, în spate.

Nu putea să își dea seama dacă Gus se înroșise pe sub barba deasă și neagră, dar măcar avu inspirația să pară ușor rușinat când se ridică.

- Am vrut să te ajut, spuse el, dar o aveam pe Scumpete în buzunar, iar șefu' mi-a zis deja de două ori să nu o mai aduc aici. Dar miorlăie când o las acasă, iar colegul meu de apartament a spus că, dacă nu o iau cu mine azi, o să ajungă gustarea dobermanului său.